

ZAKON O ZDRAVSTVENEM VARSTVU RASTLIN IN NJEHOVA UVELJAVITEV V PRAKSI

Marta CIRAJ

MKGP, Inšpektorat RS za kmet., gozd., lov. in ribištvo, Ljubljana

IZVLEČEK

Zakon o zdravstvenem varstvu rastlin (Uradni list RS 82/94) je stopil v veljavo 14. januarja 1995. V velikem obsegu meri je prilagojen evropski zakonodaji tega področja. Po izdaji podzakonskih predpisov, ki bodo omogočili operacionalizacijo zakona, bo varstvo rastlin Republike Slovenije urejeno na podoben način kot v državah Evropske unije. Pri tem pa bo treba upoštevati dejstvo, da Slovenija še ni članica Evropske unije, zato se zakon kakor tudi izvedbeni predpisi naslanjajo na Rimsko konvencijo o varstvu rastlin (revidirano besedilo sprejeto v Rimu, leta 1979).

Bistvene novosti zakona so obveza države, da organizira službo za varstvo rastlin kot obvezno javno službo, večje obveznosti države in uporabnikov fitofarmacevtskih sredstev v zvezi z izobraževanjem na vseh ravneh, enostavnejši postopki registracije fitofarmacevtskih sredstev, strokovni pristop pri prometu in uporabi fitofarmacevtskih sredstev z obveznim sprejemanjem in vračanjem ostankov in embalaže ter obveza uporabnikov do okolju prijazne rabe teh sredstev, obvezno testiranje naprav za nanašanje fitofarmacevtskih sredstev, jasnejše naloge in pristojnosti inšpekcije ter razširitev pristojnosti fitosanitarne inšpekcije za preglede v notranjosti države. Zakon določa enoletni rok za izdajo podzakonskih predpisov, zato se bodo do izdaje novih uporabljali stari predpisi.

ABSTRACT

LAW ON PLANT PROTECTION AND ITS IMPLEMENTATION IN PRACTICE

The Law on Plant Protection (Official Gazette of RS, 92/94) came into force on 14th January 1995. To a great extent it has been adapted to the European legislation covering this field. After the issuing of regulations which will enable the practical implementation of the law, the protection of plants in the Republic of Slovenia will be regulated in a way similar to the system in countries of the European Union. Since Slovenia is not yet a member of the EU, the law and the regulations on implementation are also based on the Rome International Plant Protection Convention (IPPC), (revised text adopted in Rome in 1979).

The essential new elements for the law are: the obligation of the state to organize plant protection service as an obligatory public service; a greater obligation of the state and the users of plant protection products regarding education on all levels; simplification of procedures for the registration of plant protection products; a professional approach regarding trade in and the use of plant protection products along with the obligatory return of unused quantities and discarded packaging, plus an obligation of the users to utilize plant protection products in an environmentally friendly way; required testing of equipment used for application of plant protection products; clearer tasks and authority of the inspection services and extension of their authority over phytosanitary inspection procedures within the territory of Slovenia.

The law specifies a one year deadline for the issuing of the regulations on implementation, and the use of existing regulations until the new ones are issued.

Uvod

Zakon o zdravstvenem varstvu rastlin (Uradni l. RS 82/94) je stopil v veljavo 14. januarja letos. Temeljna značilnost zakona je, da uravnava varstvo rastlin tako, da ne bi ogrozilo zdravja ljudi, živali in okolja. Rok za izdajo podzakonskih predpisov, ki bodo omogočili izvajanje zakona v celoti, je eno leto po uveljavitvi zakona. Zato bo tudi nadzor nad izvajanjem zakona v celoti mogoč šele tedaj, ko bodo stopili v veljavo vsi podzakonski predpisi. Podzakonske predpise bomo pripravljali po prioriteten vrstnem redu, tako da bo prvi paket teh izdan predvidoma v prvem polletju letošnjega leta. Izvedbeni predpisi bodo, kjer bo mogoče, usklajeni s smernicami Evropske zveze, vendar v toliko specifični, kolikor je specifičen položaj naše države v političnem, gospodarskem in pravnem smislu.

Splošne določbe

Z definicijami pojmov v tretjem členu se med drugim določata dva seznama škodljivih organizmov (organizmov) in sicer A_1 in A_2 . A_1 organizmi so tisti, ki na ozemlju Republike Slovenije niso bili odkriti. Ta lista je povzeta po EPPO (Evropska in mediteranska organizacija za varstvo rastlin) in dopolnjena z nekaterimi škodljivimi organizmi, iz EPPO liste A_2 , ki so ugotovljeni v kateri izmed držav članic, v R Sloveniji pa jih ni.

A_2 lista pa so karantenski škodljivi organizmi, odkriti na ozemlju R Slovenije, vendar razširjeni v omejenem obsegu.

Med fitofarmacevtska sredstva se po definiciji iz 3. člena uvrščajo tudi sredstva za varstvo rastlin pred neparazitskimi dejavniki-to so okoliščine, ugodne za razvoj škodljivih organizmov, na katere je mogoče vplivati. Niso pa to emisije iz okolja in gnojila. To je nova definicija, ki bo omogočala, da se po tem zakonu registrirajo tudi določena sredstva, ki lahko preprečijo neugodne posledice takih okoliščin na rastlino.

V tem členu se definira tudi naprave za tretiranje fitofarmacevtskih sredstev na biotični cilj. To so stroji in naprave vključno z njihovimi vitalnimi elementi, ki vplivajo na natančnost nanašanja. V posebnem poglavju tega zakona je za te naprave določeno obvezno atestiranje pred dajanjem na trg in obvezno redno pregledovanje naprav, ki so še v rabi.

Pooblaščen laboratoriji so pri organu, pristojnem za akreditacijo, akreditirani ter od ministra, pristojnega za kmetijstvo in gozdarstvo (minister), imenovani laboratoriji za opravljanje določenih strokovnih del po tem zakonu. Pooblaščen laboratoriji opravljajo predvsem dela kot so: dezinfekcija, dezinsekcija in deratizacija, kemične preiskave fitofarmacevtskih sredstev, bolj zahtevno diagnostiko (virusi, viroidi, spiroplazme, riketcije, mikoplazme (fitoplazme) in bakterije) in zahtevnejše določanje posameznih vrst patogenih gliv. Za to dejavnost se morajo pri ustreznem organu za akreditacijo (NAS-nacionalna akreditacijska služba pri Uradu za standardizacijo in meroslovje, MZT) akreditirati v treh letih po uveljavitvi tega zakona. Za opravljanje določenih del po tem zakonu si morajo akreditirani laboratoriji pridobiti imenovanje ministra. Sama akreditacija torej še ne pomeni, da je laboratorij tudi pooblaščen za opravljanje določenih del po tem zakonu.

Služba za varstvo rastlin

V 4. členu je določena obveznost države, da organizira javno službo za varstvo rastlin. To službo morajo v skladu z mednarodno konvencijo o varstvu rastlin FAO iz leta 1951, revidirano besedilo sprejeto 1979, v Rimu, imeti vse države. To konvencijo je ratificirala tudi prejšnja Jugoslavija (Ur. list SFRJ, št. 42/85), R Slovenija pa jo je prevzela v svoj pravni sistem z Aktom o potrditvi nasledstva glede konvencij,

statutov in drugih mednarodnih sporazumov, ki predstavljajo akt o ustanovitvi mednarodnih organizacij (Ur. list RS, št 54/92). Organizaciji te službe bo potrebno posvetiti veliko pozornosti, da ne bi porušili tega, kar že imamo, temveč da bi razpoložljive kapacitete med seboj povezali, jih dogradili, izpopolnili in zagotovili konsistentno vodenje in enoten program dela. Naloge te službe so določene v zakonu, podrobneje pa bo naloge in pogoje, ki jih morajo izpolnjevati javni zavodi, ki imajo službo za varstvo rastlin, opredelil poseben podzakonski akt v obliki pravilnika.

Novost je, da bo služba za varstvo rastlin opravljala biotična preučevanja in biotične prve preiskave ter vodila postopke za registracijo ff-sredstev do izdaje odločbe.

Preprečevanje pojava in zatiranje škodljivih organizmov

V 6. členu zakona so prvič omenjene rastline nacionalnega pomena. Za pridelovanje rastlin nacionalnega pomena, morajo pravne in fizične osebe, ki pridelujejo seme oziroma sadike, kakor tudi tisti, ki pridelujejo te rastline za porabo, zagotoviti razmere, ki omogočajo pridelavo zdravega semena oziroma sadik in pri tem upoštevati navodila službe za varstvo rastlin. V 11. členu je dana možnost, da se rastline, s katerih bi se lahko širila okužba na rastline nacionalnega pomena, uničijo. Na podlagi predpisa ministra bodo določene rastline nacionalnega pomena in pogoji za pridelovanje njihovega semena po tem zakonu. Ena izmed nacionalno pomembnih rastlin je krompir, za katerega bo na podlagi določil tega zakona mogoče organizirati pridelavo na način, da bo pridelano seme čimbolj zdravo.

V 12. členu je določeno, kdo sme in na kakšen način objavljati podatke o na novo odkritem karantensko škodljivem organizmu. Podrobnosti bo določal poseben predpis.

13. in 14. člen nalagata oboroženim silam in organom notranjih zadev, da ravnajo v skladu s tem zakonom in po potrebi sodelujejo pri izvajanju s tem zakonom določenih ukrepov za varstvo rastlin.

Zdravstvena kontrola rastlin na tržišču

Pristojnosti nadzora in izdaje spričeval o zdravstvenem stanju se po novem prenašajo s kmetijske na fitosanitarne inšpekcije. Obvezne

zdravstvene preglede rastlin bo opravljala služba za varstvo rastlin, ki bo morala za to izpolnjevati pogoje, določene s posebnim predpisom. Nadzor nad zdravstvenim stanjem rastlin na notranjem tržišču, razen v trgovinah, kjer v skladu z zakonom o semenu in sadikah opravlja nadzor kmetijski inšpektor, je v pristojnosti fitosanitarnega inšpektorja.

Po novem se pregleduje in je potrebno spričevalo o zdravstvenem stanju tudi za seme in sadilni material enoletnic in okrasnih rastlin.

Rastline, ki se uvažajo, morajo imeti fitosanitarno spričevalo, na obrazcu, kot ga določa Rimska konvencija o varstvu rastlin, razen če s predpisi, izdanimi na podlagi tega zakona, ni drugače določeno. Fitosanitarni inšpektor je pristojen tudi za izdajo fitosanitarnega spričevala pri izvozu rastlin.

Še naprej bo v veljavi karantenski nadzor nad nekaterimi rastlinami, pri katerih obstaja nevarnost skritih okužb (21. člen). Karantenski nadzor bo opravljala služba za varstvo rastlin. Uvoznik bo za take rastline, ki podlegajo karantenskemu nadzoru, plačal posebno uvozno pristojbino, ki je prihodek proračuna R Slovenije. V primeru, da se med karantenskim nadzorom pokaže karantensko škodljivi organizem, ki je nov pri nas, zaradi česar je treba rastline uničiti, ni mogoče uveljavljati pravice do odškodnine. Uvoz rastlin poteka torej na izključno odgovornost uvoznika oziroma imetnika rastlin.

Nova je določba v tem zakonu, ki prepoveduje uvoz živih organizmov, predatorjev škodljivih organizmov, kultur gliv, bakterij, virusov, mikoplazem in drugih organizmov. Te organizme pa smejo uvažati le znanstveno raziskovalne organizacije, ki si morajo predhodno zagotoviti uvozno dovoljenje ministrstva. Na ta način smo se želeli izogniti stihijskemu uvozu omenjenih organizmov, ki še niso dovolj preučeni in bi lahko v novem okolju povzročili nesluteno škodo.

Trgovanje s fitofarmaceutskimi sredstvi

Poleg zadev, ki se nanašajo na varstvo potrošnika oziroma uporabnika, se s tem zakonom ureja tudi vprašanje uničevanja ostankov in embalaže fitofarmaceutskih sredstev. V 29. členu zakona se s pojmom **trgovina s fitofarmaceutskimi sredstvi** razume tudi sprejemanje, zbiranje in pravilno začasno skladiščenje ostankov fitofarmaceutskih

sredstev ter uporabljene embalaže. Ministrstvo za okolje in prostor in Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano bosta izdali predpis v zvezi z obveznim vračanjem morebitnih ostankov in embalaže. Predvidevajo se zelo stroge kazni za kršilce. Podrobnejši pogoji za proizvodnjo fitofarmaceutskih sredstev in trgovanje so določeni v 30. členu zakona. Drugi pogoji glede prostorov in opreme, bodo predpisani v posebnem podzakonskem aktu. Novost je, da se morajo vsi, ki se ukvarjajo s trgovino, pred vpisom v sodni register, registrirati pri ministrstvu. Na ta način se želi doseči sinhronizacija z Ministrstvom za zdravstvo, ki tak register že vodi, večja varnost za potrošnika, nadzor nad uvozniki fitofarmaceutskih sredstev, in s tem tudi večji red pri trgovanju s temi sredstvi. Obvezno je usposabljanje delavcev, ki izdajajo fitofarmaceutska sredstva in odgovornih oseb v trgovinah. Izobraževanje organizira ministrstvo. Vsebino izpita in način izobraževanja bo urejal poseben predpis.

Novo določilo je tudi, da fizične osebe ne smejo prinašati iz tujine fitofarmaceutskih sredstev. Vzrok za tako strog ukrep je v tem, da se želi z zakonom doseči celovit nadzor nad trgovanjem s fitofarmaceutskimi sredstvi, kjer bo krog sklenjen od registracije sredstva, proizvodnje oziroma uvoza do uničenja morebitnih ostankov in embalaže. To pa je mogoče le, če so vsi členi verige znani.

Registracija fitofarmaceutskih sredstev bo potekala nekoliko drugače kot doslej. Z zakonom se določa (31. člen), da minister imenuje komisijo, ki izda mnenje v zvezi z ustreznostjo določenega fitofarmaceutskega sredstva, za katero je zainteresirana stranka vložila zahtevek za registracijo. Dovoljenje za trgovanje (registracija) je v pristojnosti ministra. Postopek pred izdajo odločbe bo po novem vodila služba za varstvo rastlin.

Komisija ima možnost predlagati skrajšanje postopka registracije, če za to obstajajo tehtni razlogi, razvidni iz dokumentacije.

Fitofarmaceutska sredstva se smejo uporabljati le za namene, ki so določeni v dovoljenju za trgovanje z njim. To pomeni, da bo treba razširiti registracijo številnim sredstvom, ki so registrirana le za nekaj rastlin oziroma za zatiranje le nekaterih škodljivih organizmov, zaradi učinkovitosti pa se uporabljajo tudi za rastline oziroma škodljive organizme, za katere nimajo registracije. Komisija za registracijo fitofarmaceutskih sredstev bo v tem primeru lahko uporabila z

zakonom dano možnost, da predlaga skrajšanje postopka registracije (33. čl.).

Svetovati in priporočati se sme le uporaba tistih sredstev, ki imajo dovoljenje za trgovanje in le za namene, določene v navodilu o uporabi. To določilo zavezuje vse, ki svetujejo uporabo fitofarmaceutskih sredstev bodisi v ustni ali pisni obliki.

Fitofarmaceutska sredstva se smejo uporabljati le z napravami, ki so ustrezne glede na biotični cilj in vrsto fitofarmaceutskega sredstva. Z zakonom so dane nekatere omejitve. Tako je prepovedana uporaba fitofarmaceutskih sredstev iz zračnih plovil, v strnjenih naseljih pa tudi s pršilniki in zamagilniki ter uporaba strupov 1. skupine. Izjemoma se za te načine uporabe in za sredstva iz 1. skupine strupov izda dovoljenje. Dovoljenje izda ministrstvo za kmetijstvo v soglasju z ministrstvom za zdravstvo.

Vsi uporabniki fitofarmaceutskih sredstev so po tem zakonu zavezani, da ravnajo s sredstvi tako, da ne škodujejo človeku, živalim in okolju. Dolžni so ravnati z ostanki ff-sredstev in embalažo v skladu s predpisi.

Posebna pozornost je posvečena čebelam. V zakonu so natančno določene omejitve pri škropljenju za zavarovanje čebel.

Posebej je opredeljen način škropljenja na parcelah, ki mejijo na vrtove, hiše, vrtce, bolnišnice. Imetniki rastlin morajo škropiti tako, da preprečijo kontaminacijo sosednjih zemljišč in hraniti navodilo o uporabi iz katerega so razvidni podatki o uporabljenem sredstvu in o protistrupih, ki ga morajo po potrebi dati na razpolago.

Da bo mogoč nadzor nad upoštevanjem karence, za katerega so pristojni kmetijski inšpektorji, morajo imetniki voditi evidenco o uporabljenih fitofarmaceutskih sredstvih. Obrazec za vodenje evidence bo predpisan s posebnim pravilnikom.

V skladu s 30. členom zakona je ministrstvo dolžno organizirati izobraževanje odgovornih oseb za prodajo ff-sredstev in tistih, ki ta sredstva izdajajo. Po 47. členu zakona morajo izvajalci ukrepov zdravstvenega varstva izpolnjevati določene pogoje, ki bodo predpisani v posebnem pravilniku.

Kmetje, ki niso tržni proizvajalci rastlin za prehrano ljudi in živali, lahko izvajajo ukrepe zdravstvenega varstva rastlin na svojih zemljiščih in v svojih prostorih.

Tržni pridelovalci in kmetje, ki izvajajo ukrepe v okviru medsebojne sosedske pomoči, ter gospodarske družbe, zadruga in samostojni podjetniki, ki izvajajo ukrepe zdravstvenega varstva drugim, morajo opraviti preizkus znanja iz varstva rastlin. Vsebino in način preizkusa znanja bo urejal poseben predpis. Za opravljanje medsebojne sosedske pomoči si morajo kmetje tudi priskrbeti ustrezno dovoljenje pristojnega državnega upravnega organa (v pristojni upravni enoti).

Pogoji za dajanje naprav za tretiranje na tržišče in redni pregledi naprav, ki so že v rabi

Pomembna novost v tem zakonu je obveznost testiranja naprav za nanašanje fitofarmaceutskih sredstev tistih, ki so že v rabi, in obvezna pridobitev znaka o skladnosti, preden gre naprava na tržišče (48. in 49. člen). Zakon določa, da se smejo dajati na tržišče le naprave, ki imajo znak o skladnosti, ki si ga proizvajalec oziroma uvoznik pridobi na svoje stroške. Register naprav, ki jim je bil izdan znak o skladnosti, vodi ministrstvo.

Poseben predpis, ki ga bo izdal minister za kmetijstvo v soglasju z ministrom, pristojnim za standardizacijo, bo uredil pogoje, ki jih morajo izpolnjevati pooblaščen laboratoriji za preizkušanje naprav za tretiranje, pred prvim dajanjem na tržišče.

Za vse naprave, ki so že v rabi, je po uveljavitvi zakona obvezno testiranje. Testiranje bodo izvajale pooblaščen organizacije, ki jih imenuje minister (56. člen), če bodo izpolnjevale pogoje, določene v posebnem predpisu. Za ugotavljanje izpolnjevanja pogojev minister imenuje strokovno komisijo. Testiranje bo treba izvajati na tri leta, če pa se z njimi izvajajo ukrepi zdravstvenega varstva drugim, pa vsako leto. Naprave, ki bodo uspešno prestale testiranje, bodo pridobile znak o pregledu. Pooblaščen organizacije vodijo register naprav, ki so uspešno prestale testiranje, ločen register pa za naprave, ki niso pridobile znaka o pregledu.

Odškodnine imetnikom rastlin

Določitev uničenja rastlin je v pristojnosti fitosanitarnega inšpektorja (62. člen), če rastlin ni mogoče uporabiti drugače, oziroma niso mogoči drugi ukrepi. Imetnik rastlin lahko pod določenimi pogoji uveljavlja pravico do odškodnine, vendar samo, če je izvršil vse ukrepe za varstvo rastlin, ki jih je dolžan izvesti po zakonu o zdravstvenem varstvu rastlin in drugih predpisih ter če je takoj, ko je za pojav izvedel, obvestil ministrstvo oziroma pristojni organ. Odškodnine ni mogoče uveljavljati tudi v primeru, če je bil škodljivi organizem odkrit v času karantenskega nadzora.

Način in pogoje za uveljavljanje odškodnine bo natančno določil poseben predpis.

Pristojbine in stroški

Pristojbine plačujejo uvozniki, izvozniki in prevozniki rastlin (če se rastline na ozemlju R Slovenije prekladajo) pri uvozu, izvozu in tranzitu s prekladanjem. Pristojbine se plačujejo tudi za obvezne preglede rastlin na domačem tržišču, pred odpravo iz objekta, kjer je bil semenski oziroma sadilni material pridelan, dodelan ali pakiran (17. člen). Pristojbine se plačujejo tudi, če fitosanitarni inšpektor pregleda rastline na območju, ki velja za okuženo, preden se jih odpravi s tega območja. Po novem se plačujejo pristojbine tudi za obvezni karantenski nadzor večletnih rastlin ter za obvezne preglede uvoženih fitofarmaceutskih sredstev, ki jih opravi fitosanitarni inšpektor.

Višina pristojbin bo predpisana s predpisom Vlade R Slovenije.

Med stroške se po zakonu o zdravstvenem varstvu rastlin prištevajo med drugim stroški izdelave izvedenskega mnenja komisije za registracijo ter biotični testi, stroški preiskav rastlin pri uvozu, ki so bile opravljene na zahtevo fitosanitarnega inšpektorja zaradi ugotovitve zdravstvenega stanja rastlin, stroški preiskav rastlin na ostanke fitofarmaceutskih sredstev, stroški preiskav fitofarmaceutskih sredstev, stroški za izdajo certifikata o skladnosti (za naprave pred dajanjem na tržišče) kakor tudi znaka o pregledu naprave. V 53. členu zakona je določeno, da plača te stroške stranka, ki je zahtevala uvedbo

določenega upravnega postopka, pri inšpekcijskih postopkih pa krije stroške država le v primeru, če je izvid za stranko pozitiven.

Pooblastila inšpektorjev

Inšpekcijski nadzor nad izvajanjem zakona o zdravstvenem varstvu rastlin izvajajo fitosanitarni in kmetijski inšpektorji (60. in 61. člen). V skladu s predpisi o gozdovih pa opravljajo ta nadzor tudi gozdarski inšpektorji.

Zakon daje inšpektorjem več pooblastil. Pritožba na inšpektorjevo odločbo ne zadrži izvršitve odločbe v roku, ki ga je navedel inšpektor. Neizvršitev odločbe se sankcionira kot prekršek. To je nova določba, ki omogoča, da inšpektor poda predlog za prekršek tudi, če zavezanec ni izvršil njegove odločbe. Najvišje kazni za pravne osebe ali samostojne podjetnike so 700.000 SIT, za najmanj 70.000 pa se kaznuje tudi odgovorno osebo pravne osebe. Najvišja denarna kazen za fizične osebe je 50.000 SIT.

Med najhujše prekrške se prišteva promet s semenom ali sadilnim materialom, ki je okužen s karantenskim škodljivim organizmom, ali če je material onesnažen z ostanki fitofarmaceutskih sredstev, če prevažata rastline z okuženega območja brez spričevala o zdravstvenem stanju, če uvažata rastline, katerih promet je zaradi možnosti okužbe prepovedan, če ne organizira vračanje ostankov ff sredstev in prazne embalaže, če da v promet neregistrirano ff sredstvo ali sredstvo, za katerega je bila izdana odločba o prenehanju dovoljenja, če uporablja sredstva iz zračnih plovil, v strnjenih naseljih s pršilniki ali z meglilniki ter če brez dovoljenja uporablja sredstva iz 1. skupine strupov, če z načinom uporabe kakorkoli škodi človeku, živalim, okolju, čebelam, če daje v promet necertificirane naprave za tretiranje.

Novo je tudi določilo o mandatnih kaznih. Inšpektor lahko izterja kazen na kraju samem v višini 50.000 SIT (pravna oseba ali posameznik pri samostojnem opravljanju dejavnosti) z 10.000 SIT pa lahko kaznuje odgovorno osebo pravne osebe. Z enako vsoto, 10.000 SIT je mogoče kaznovati tudi fizično osebo, če krši v 69. členu zakona navedene člene. Z mandatno kaznijo se lahko npr. kaznuje osebo, če da na tržišče seme oziroma sadilni material, ki ni bil zdravstveno pregledan, če goji rastline, katerih promet je prepovedan

zaradi nevarnosti širjenja karantensko škodljivega organizma, če nima opravljenega preizkusa znanja, določenega v 47. členu.

Sklep

Zakon o zdravstvenem varstvu rastlin je dobra podlaga, da se zdravstveno varstvo rastlin vključno z registracijo fitofarmaceutskih sredstev, trgovanjem z njimi in s prometom z rastlinami postavi na nove temelje, ki bodo usklajeni s tovrstno dejavnostjo drugih držav, predvsem Evropske zveze.

Za uveljavitev zakona v praksi so potrebni številni podzakonski predpisi (36), ki so delno še v nastajanju. Da bi zakon dosegel svoj namen, in da bi bili številni predpisi med seboj usklajeni tako, da bi zasledovali skupne cilje, je treba izdelati jasno strategijo razvoja zdravstvenega varstva rastlin v Republiki Sloveniji. Pri tem je potrebno sodelovanje stroke s področja varstva rastlin in Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, vključno s kmetijsko svetovalno službo.

Zakon daje široko osnovo za izvedbene predpise, ki bi jih bilo treba prilagajati izdelani strategiji.